

J . L . A R M E N T R O U T

ÓNIX

LUXEN 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

ELSŐ FEJEZET

TÍZ MÁSODPERC TELT EL ONNANTÓL, hogy Daemon Black leült a helyére, addig, hogy ismerős tolla a lapockám alá fúródott. Tíz teljes másodperc.

Megfordultam; magamba szívtam természetes illatát, melyet annak köszönhetett, hogy rengeteg időt töltött a szabad levegőn. Visszahúzta a kezét, a tolla kék kupakjával most a szája sarkát paskolta. Nagyon is jól ismertem azt a száját.

– Jó reggelt, cica!

Nem bírtam ki, hogy ne nézzek a szemébe: most világoszöld volt, mint a frissen metszett rózsza szára.

– Jó reggelt, Daemon!

Oldalra biccentette a fejét: kócos fekete haja a homlokába hullott.

– Ne felejtse el, hogy ma estére terveink vannak!

– Persze, tudom. Már alig várom – feleltem szárazon.

Felém hajolt: sötét pulóvere megfeszült széles vállán. Megbillentette a padot, hogy közel érjen hozzám. Hallottam, amint a barátnőim,

Lesa és Carissa hangosan felszisszennek, éreztem, hogy az osztályban mindenki minket néz. Daemon szája sarka felszaladt, mintha magában nevetne.

Lassan túl hosszúvá nyúlt a csend.

– *Mi az?*

– Le kell szednünk rólad a nyomot – felelte, elég halkán, hogy csak én halljam. Hála az égnek! A nyom mibenlétének magyarázásába nem szívesen mentem volna bele nyilvánosan. *Tudod, olyan földönkívüli-maradvány, ami az emberekre tapad, és fénylik rajtuk, mint egy karácsonyfa, ezzel pedig leszállópályát világít ki egy másik gonosz, idegen fajnak. Kérsz?*

Még csak ez kéne!

Felvettem a saját tollamat, és elgondolkodtam, ne bökjem-e meg vele Daemont.

– Igen, erre magamtól is rájöttem.

– És támadt egy igazán nagyszerű ötletem, hogyan is csináljuk.

Sejtettem, mi a „nagyszerű ötlete”. Én. Meg ő. Meg a testmozgás, egymással.

Rámosolyogtam. Zöld szemében fellobbant a tűz.

– Tetszik? – kérdezte halkán, s tekintete az ajkamra szegeződött. A testemet máris egészségtelen mértékű izgalom bizsergette. Emlekeztetnem kellett magam, hogy a Daemon viselkedésében beállt hirtelen változást sokkal inkább az idegen energiák rám gyakorolt hatása okozta, mint az én személyiségem. Amióta az arum támadása után meggyógyított, kötés állt fenn közöttünk, és bár az ő számára ez elégséges indoknak tűnt, hogy beleugorjon egy kapcsolatba, a számomra nem.

Ugyanis ez nem volt *igazi*.

Arra vágytam, amiben a szüleimnek lehetett része: örök szerelemre, ami erős és őszinte. Holmi rám tapadt földönkívüli-kötelék nem elég.

- Kizárt dolog, hogy ebben az életben rá tudsz venni, haver.
- Cica, hiábavaló az ellenállás.
- Akár a csábításod.
- Majd meglátjuk.

A szememet forgatva előrefordultam. Daemon néha nagyon kedves tudott lenni, de éppen annyira tenyérbemászó is, ami kellően elhomályosította a kedvességét. Bár nem mindig.

Ekkor becsoszogott a vénséges matektanár, a kezében egy vaskos papírköteggel. A csengőre vártunk.

Daemon megbökött. Megint.

Ökölbe szorítottam a kezem. Átfutott a fejem, hogy egyszerűen nem törődöm vele, de ennél jobban ismertem – csak tovább böködne.

Hátrafordultam, és rámeredtem.

– *Mi van*, Daemon??

Olyan gyorsan mozdult, mint amikor a kobra lecsap: végighúzta az ujját az arcomon, és kiszedett valami pihét a hajamból.

– Iskola után...

A mosolyból megátalkodott vigyor lett; a fejemben mindenféle őrült ötletek cikáztak. De nem mentem bele még egyszer ebbe a játékba. Lesújtó pillantást vettem rá, majd előrefordultam. Igenis ellenállok a hormonjaimnak... és annak, hogy senkihez nem hasonlítható hatással van rám.

Egész délelőtt lüktetett a fejem a bal szemem felett: természetesen Daemont hibáztattam érte. Ebédnél már úgy éreztem magam,

mintha valaki beakasztott volna nekem egy jobbhorgot. A terem zaja, a fertőtlenítő és az odaégett étel szagának keveréke annyira zavart, hogy legszívesebben kirohantam volna az ebédlőből.

– Megeszed még azt? – intett Dee Black az érintetlen túrókrém és ananászom felé. Fejemet rázva elé toltam a tálcámat. Felfordult a gyomrom, amikor belemélyesztette a villáját.

– Az egész focicsapatot az asztal alá ennéd – jegyezte meg Lesa Deet figyelve. Sötét szemében irigység csillogott. Nem hibáztathattam. Már volt alkalmam megfigyelni, ahogy Dee egy ültő helyében eltűntet egy családi csomag töltött kekszet. – Hogy csinálod?

Dee csak megvonta keskeny vállát.

– Azt hiszem, gyors az anyagcserém.

– Mit csináltatok a hétvégén? – tudakolta Carissa, és fintorogva megtörölgette a szemüvegét a blúza ujjával. – Én főiskolai jelentkezési lapokat töltöttem ki.

– Én végig Chaddel voltam – vigyorgott Lesa, aztán mindketten Deere és rám néztek, várva, hogy mi is elmeséljük a magunk részét. Úgy véltem, a megölni-egy-tébolyult-idegent-és-csaknem-belehalni-dolog mégsem olyasmi, amit szívesen megosztanék mindenkivel.

– Csak lógtunk, meg idétlen filmeket néztünk – vágta rá Dee. A füle mögé tűrte egy fényes hajtincset, és közben alig láthatón rám mosolygott. – Nem volt túl izgalmas.

– Mindig olyan unalmasak vagytok – horkant fel Lesa. Már majdnem elmosolyodtam ezen, de akkor meleg bizsergést éreztem a tarkómon. A körülöttem zajló beszélgetés elhalkult, s néhány pillanat múlva Daemon huppant le a bal oldalamon lévő székre, előttem pedig megjelent egy pohár epres turmix, amit a legjobban szeretek. A meglepőnél is meglepőbb volt, hogy Daemon ajándékot ad

nekem, hát még, hogy épp az egyik kedvencemet. Összeért az ujjunk, amikor felemeltem a poharat, és elektromosság futott át a bőrömön.

Visszarántottam a kezemet, és belekortyoltam a turmixba. Menyyei. Talán a háborgó gyomromat is helyrehozza kicsit. És talán hozzá tudok szokni ehhez az új, ajándékozos Daemonhöz. Sokkal jobb, mint a korábbi, seggfejverzió.

– Köszönöm – mondtam. Válaszul csak rám mosolygott.

– A mieink hol vannak? – szúrta oda Lesa. Daemon nevetett.

– Csak egyvalaki szolgálatára szerződtem.

Lángvörösre gyúlt arccal hátralöktem a széket.

– Te engem semmilyen módon nem szolgálsz!

– Még nem – felelte Daemon, ismét áthidalva a köztünk keletkezett távolságot.

– Jaj, maradj már, Daemon, nem látod, hogy én is itt vagyok? – szólt rá rosszállóan Dee. – Mindjárt teljesen elveszed az étvágyamat!

– Mintha ilyesmi egyáltalán előfordulhatna – jegyezte meg Lesa a szemét forgatva. Daemon előhúzott a táskájából egy franciakenyeres szendvicset. Ő volt az egyetlen, aki leléphetett a negyedik órától, hogy ebédelni siessen, és nem kapott érte büntetést. Mert annyira... *különleges*. A hűgát leszámítva minden lány őt nézte az asztalnál. Még néhány fiú is.

Daemon zabkeksszel kínálta Deet.

– Nem akartunk megbeszélni valamit? – érdeklődött Carissa, és az arcára két piros folt ült ki.

– De bizony – vágta rá Dee, és Lesára mosolygott. – Valami nagy dolgot.

Megtöröltem verejtékes homlokomat.

– Micsodát?

– Deevel arról beszélgettünk angolórán, hogy két hét múlva hétvégén rendezni kellene egy bulit – magyarázta Carissa. – Valami...

– ...hatalmasat! – vágott a szavába Lesa.

– Kisebbfélét – javította ki Carissa, szúrós szemmel pillantva barátjánőjére. – Csak összejöhetnénk páran, vagy valami.

Dee bólintott, ragyogó szemében izgatottság csillogott.

– A szüleink elmennek azon a pénteken, szóval tökéletes lenne.

Daemonre pillantottam. Kacsintott, mire az én bolond szívem kihagyott egy ütemet.

– Tök jó, hogy a szüleid csak úgy hagyják, hogy bulit rendezz a házukban – állapította meg Carissa. – Az enyémekek már attól agyvérzést kapnának, ha csak felvetném az ötletet.

Dee megvonta az egyik vállát és félrepillantott.

– A mi szüleink jó fejek.

Fájdalom szúrt a szívembe: alig tudtam megőrizni a semmitmondó kifejezést az arcomon. Őszintén hittem, hogy Dee mindennél jobban szeretné, ha élnének a szülei. És talán még Daemon is. Akkor nem rá hárulna a családjáért viselt felelősség terhe.

Az együtt töltött idő alatt arra már rájöttem, hogy rémes módra főképp a stressznek köszönhető. És az ikertestvére halálának...

Az ebédszünet hátralévő részében mindenki a buliról beszélt. Tulajdonképpen jó időpontot választottak ki, mert a születésnapom a rákövetkező szombatra esett. Csakhogy a hír a hét végéig bejárja majd az iskolát. Egy olyan kisvárosban, ahol az egyik legizgalmasabb dolog az, ha egy péntek este összegyűlnek páran a tarlón inni, semmi esély arra, hogy a buli szűk körű maradjon. Vajon Dee is rájött erre?

– Téged nem zavar? – súgtam oda Daemonnek.

– Nem mintha megállíthatnám Deet – vont vállat. Tisztában voltam vele, hogy ha akarja, megállíthatja, szóval a válasza azt jelentette: nem bánja.

– Kérsz kekszet? – nyújtott felém egy doboz csokis rágcsát. Gyomorpanaszok ide vagy oda, ezt nem lehetett visszautasítani.

– Persze.

Félmosoly ült ki az arcára, felém hajolt, a szája most csak centikre volt az enyémtől.

– Akkor gyere és vedd el!

Gyere és vedd... Daemon a sütemény felét telt, csókolnivaló ajkai közé szorította. Ó, ti földön kívüli aprószentek...

Eltátottam a számat. Az asztal körül nem egy lány olyan hangokat adott ki, mintha pocshólyává készülne olvadni, de nem bírtam magam rávenni, hogy körülnézzek, mit csinálnak valójában.

A csokis keksz – azok az ajkak – ott, éppen előttem...

Forróság áradt szét az arcomon. Magamon éreztem mindenki tekintetét, és Daemon... Jó ég, Daemon kihívón felvonta a szemöldökét.

Dee öklendezést imitált.

– Gyerekek, hányni fogok – jegyezte meg. Szerettem volna szégyenemben bekúszni egy sötét lyukba. Mégis mit gondolt Daemon, mit fogok tenni? Kiszedem a sütit a szájából, mint a *Susi és Tekergő* piros karikás változatában? A fenébe, egy részem még akarta is, de nem tudtam biztosan, vajon mit is árul ez el rólam.

Daemon kivette a sütit a szájából. Úgy csillogott a szeme, mintha megnyert volna egy csatát.

– Lejárt az idő, cica.

Csak bámultam rá – ő pedig kettétörte az édességet, és nekem adta a nagyobbik felét. Elmartam tőle, szerettem volna az arcába vágni, de hát csokis keksz volt, amit imádok. Úgyhogy megettem, és még ízlett is.

Újra a turmixomba kortyoltam. Kellemetlen borzongás futott végig a hátamon, mintha figyelnének. Körbepillantottam az ebédlőben: azt vártam, hogy Daemon földönkívüli exbarátnőjének szokásos gonosz tekintetével fogok találkozni, de Ash Thompson egy másik fiúval beszélgetett. Hm. Vajon luxen? Nem volt túl sok velük egykorú, de kételkedtem benne, hogy a felsőbbrendűségi komplexusban szenvedő Ash valaha rámosolyogna embersrácra.

Végignéztem a terem többi részén is. Mr. Garrison a könyvtárba vezető kétszárnyú ajtó mellett állt, és egy fiúkból álló asztaltársaságot figyelt, akik éppen a tört krumplijukból készítettek kifinomult műalkotást. Senki még csak felénk sem pillantott.

A fejemet ráztam: hülyén éreztem magam, amiért a semmitől is megrémülök. Nem tűnt valószínűnek, hogy egy arum éppen a középiskolai ebédlőbe törne be. Talán bujkál bennem valami.

Kissé reszkető kézzel nyúltam a nyakamba függesztett medálhoz. Az obszidián kellemesen hűvösen simult a tenyerembe – biztonságot ígért. Elég az idegeskedésből. Még az is lehet, hogy emiatt vagyok kába és szédült.

De az biztos, hogy nincs köze a mellettem ülő sráchoz.

A postán több csomag is várt rám, és én még csak nem is ujjongtam igazán. Előolvasói példányok érkeztek más bloggerekétől, akik utazókönyvet csináltak belőlük, hogy mások is véleményezhessék őket.

Én meg nem is tudom, mi ütött belém. Még egy bizonyíték, hogy kitört rajtam a kergemarha-kór.

Rettenetes volt a hazautam. Elgyengült a karom, szétestek a gondolataim. Magamhoz szorítottam a csomagjaimat, és nem törődtem a tarkómon felkúszó bizsergéssel, csak felmáztam a veranda lépcsőjén. És nem törődtem azzal a csaknem kétméteres sráccal sem, aki a korlátot támasztotta.

– Iskola után nem egyenesen haza jöttél – állapította meg boszszúsan. Mintha ő volna a saját, elcseszett, szexi titkosrendőröm, és éppen megléptem volna előle.

A szabad kezemmel előkotortam a kulcsomat.

– Mint látod, a postán volt dolgom. – Benyitottam, és az előszobai asztalkára ejtettem a csomagokat. Daemon persze nem várt invitálásra, rögtön követett.

– Várhatott volna a postád. – A konyhába is utánam jött. – Mi az? Csak könyvek?

Elővettem a hűtőből a narancslevet, és felsóhajtottam. Aki nem szerelmese a könyveknek, az nem értheti.

– Aha, csak könyvek.

– Tudom, hogy valószínűleg nincsenek arumok a környéken, de azért nem lehetünk elég óvatosak. Olyan nyomot viselsz, ami egyenesen a küszöbre vezeti őket. Pillanatnyilag ez fontosabb a könyvednél.

Nem: a könyvek fontosabbak akárhány arumnál. Töltöttem magamnak a narancsléből. Már ahhoz is túl fáradt voltam, hogy rendszeren leálljak vitatkozni vele. Az udvarias társalgás művészetét egyelőre nem sikerült elsajátítanunk.

– Kérsz?

– Köszönöm – sóhajtott. – Van tej?

– Szolgálj ki magad! – intettem a hűtő felé.
– Te ajánlottad, most meg nem akarod kitölteni?
– Én narancslevet ajánlottam – mutattam rá, és a pohárral a kezemben az asztalhoz léptem. – Te akartál tejet. És halkabban beszélj! Anyu alszik.

Morgolódva kivette a tejesüveget, és leült mellém. Csak akkor néztem meg magamnak jobban: fekete melegítő volt rajta, és ez a legutolsó alkalomra emlékeztetett, amikor hasonló holmiban járt nálunk. Akkor jócskán belemelegedtünk, a vitánk forró előjátékba torkollott, mintha valamelyik pocsék szerelmes regényből léptünk volna ki, amit véleményezni szoktam. Az emlék még mindig ébren tartott néha éjszakánként. Nem mintha ezt valaha is hajlandó volnék elismerni.

Annyira forró pillanatok voltak, hogy Daemon idegen kisugárzásától kiégett a ház majdnem minden villanykörtéje, meg a laptopom is tönkrement. Hiányzott a notebook, meg vele a blogom. Anyu megígérte, hogy vesz nekem másikat a születésnapomra. Még két hét...

Nem néztem fel, csak a poharamat piszkálgattam.

– Kérdezhetek valamit?
– Attól függ – vágta rá.
– Te... érzel valamit a közelemben?
– Másfélére gondolsz, mint amit ma reggel éreztem, amikor feltűnt, milyen jól áll neked ez a farmer?
– Daemon – sóhajtottam, és igyekeztem nem hallgatni a lányra, aki azt kurjongatta bennem: ÉSZREVETTE!! – Komolyan kérdeztem.

Hosszú ujjai tétova köröket rajzoltak a faasztalra.

– Meleg és bizsergést érzek a tarkómon. Erre gondoltál?

Felnéztem. Félmosolyt láttam az arcán.

– Igen. Szóval te is érzed?

– Csak amikor közel vagy.

– Téged nem zavar?

– Téged igen?

Nem tudtam, mit mondjak erre. Az érzés nem volt fájdalmas, éppen csak fura. Azonban az, amit szimbolizált, zavart: az átkozott kötelék, amiről semmit sem tudtunk, pedig még a szívünk is ugyanúgy vert.

– Lehet a gyógyítás mellékhatása is – nézett rám Daemon a pohara felett. Lefogadtam volna, hogy még a tejbajusz is jól állna neki.

– Jól vagy? – tudakolta.

Nem igazán.

– Miért?

– Mert szarul nézel ki.

Ha ezt bármikor máskor állapítja meg, kiástam volna a csatabárdot, de most csak leraktam a poharamat.

– Szerintem bujkál bennem valami.

Daemon összevonta a szemöldökét. A betegség gondolata távol állt tőle: egy luxen nem betegedett meg. Soha.

– Mi bajod?

– Nem tudom. Biztos földön kívüli bolháim vannak.

Felhorkant.

– Aligha. Most különben sem engedhetem, hogy beteg legyél. Ki kell mennünk, hogy megpróbáljuk leszedni rólad a nyomot. Amíg rajtad van...

– Ha úgy folytatod, hogy gyenge pont vagyok, megütlek. – A düh elnyomta bennem a hányingert. – Szerintem már bebizonyítottam, hogy nem vagyok az, főleg, amikor elvezettem Baruckot a házatoktól,

és meg is öltem. – Nehezemre esett halkán beszélni. – Csak mert ember vagyok, még nem feltétlenül vagyok gyenge is.

Daemon komor arccal hátradőlt.

– Azt akartam mondani, hogy addig veszélyben vagy.

– Ó. – Elvörösödtem. Hoppá. – Na de akkor sem vagyok gyenge.

A következő pillanatban már nem az asztalnál ült, hanem mellettem térdelt. Felfelé kellett néznie, ha látni akarta az arcomat.

– Nem vagy gyenge. Ezt már bebizonyítottad. És amit a hétvégén tettél? Hogy megcsapoltad az erőinket? Még most sem értem, hogyan csináltad. De gyenge tutira nem vagy. Kicsit sem.

Húha. Nagyon nehéz volt megőrizni az elszántságomat, hogy ne omoljak a karjába, amikor éppen *kedves* volt, és úgy nézett rám, mintha én volnék a világon az utolsó darab csoki. Amiről persze megint eszembe jutott az a sütemény a szájában.

Megrándult az ajka, mintha tudná, mi jár a fejemben, és egy mosolyt próbálna visszafojtani: nem a szokásos önelégült fajtát, hanem egy igazit. Aztán egyszerre felállt és fölém hajolt.

– Most akkor bizonyítsd be megint, hogy nem vagy gyenge! Emeld fel a fenekedet, és dolgozzunk a nyomon!

Felnyögtem.

– Daemon, tényleg nem érzem jól magam.

– Kat...

– Nem azért mondom, hogy akadékoskodjak. Hányingerem van.

Összefonta izmos karját. Under Armour feliratú pólója megfeszült a mellkasán. – Nem biztonságos bárhová is menned, ha úgy nézel ki, mint egy kicseszett világítótorony. Amíg rajtad a nyom, nem csinálhatsz semmit. Nem mozdulhatsz ki.

Az asztalra támaszkodtam és felálltam, igyekeztem nem figyelni kavargó gyomromra.

– Átöltözöm.

Meglepetéstől tágra nyílt szemmel hátrálépett.

– Máris beadod a derekadat, cica?

– Beadni? – nevettem érzés nélkül. – Csak nem akarom tovább nézni a fejedet.

– Mondogasd ezt magadnak sokáig, cica! – mosolygott Daemon.

– Te meg csak szedjed az egónövelőidet!

Egy pillanat múlva már előttem állt, elzárva az utamat. Aztán ragadozómozdulattal, lehajtott fejjel előrelépett. A szeme elárulta a szándékát. Addig hátráltam, amíg el nem értem az ebédlőasztalt.

– Most mi van?

Két tenyerével a csípőm két oldalán nekitámaszkodott az asztalnak, és felém hajolt. Forró lélegzetét éreztem az arcomon; összekapcsolódott a tekintetünk. Még egy kicsit közelebb húzódtam hozzá, az ajka az államhoz ért. Elgyötört hangocska szakadt ki belőlem, és felé dőltem, mintha a teste mágnesként vonzana.

Egy szívdobbanással később Daemon halk, torokhangot hallatva felnevetett és visszahúzódott.

– Aha... nem az én egóm, cica. Nyomás, készülődj!

A pokolba!

Beintettem neki, és kísértáltam a konyhából, fel az emeletre. Még mindig nyirkos volt a bőröm, aminek semmi köze nem volt az imént történetekhez, de azért melegítőbe bújtam. A legkevésbé futni vágytam, de Daemontól nem lehetett elvárni, hogy törődjön a rosszullétemmel.

Csak saját magával törődött, meg a hűgával.

Ez nem igaz, suttogta egy halk, idegesítő hangocska a fejemben. És talán igaza volt. Daemon meggyógyított, amikor pedig hagyhatott

volna meghalni, és hallottam a gondolatait – hallottam könyörögni, hogy ne hagyjam el.

Akárhogy is, le kellett gyűrnöm a hányingert, hiszen kezdődött a vidám kocogás. Mélyen legbelül már tudtam, hogy ennek nem lesz jó vége.

MÁSODIK FEJEZET

HÚSZ PERCIG BÍRTAM.

Az erdő egyenetlen talaján, az éles novemberi szélben, Daemonnel magam mellett nem ment tovább. A tóhoz vezető út felénél faképnél hagytam, és visszasiettem a ház felé. Szólongatott ugyan, de nem figyeltem rá. Éppen csak beértem a fürdőszobámba, és már hánytam is, úgy igazán, a vécécészét szorongatva, térden állva, görcsösen, hogy könnyek csorogtak az arcomon. Még anyu is felébredt rá.

Besietett, kisimította a hajamat az arcomból.

– Drágám, mióta érzed rosszul magad? Pár órája, egész napja, vagy csak most jött rád?

Anyu, az örök ápolónő.

– Egész nap hol jobb, hol rosszabb – nyögtem ki, a kád peremére támasztva a fejemet. Anyu halkán ciccegett, és a homlokomra szorította a tenyerét.

– Édesem, hiszen meggyulladsz. – Felkapott egy törülközőt, és a csap alá tartotta. – Talán be kellene telefonálnom...

– Ne! Semmi baj. – Átvettem a törülközőt, és a homlokomra szorítottam. Remek érzés volt. – Csak az influenza. És már jobban is vagyok.

Aggódva figyelte, ahogy feltápáskodtam és megfürödtem. Hosszú hálóinget vettem magamra. Hihetetlenül sok időbe telt. Mire bemásztam a takaróm alá, a szoba már ingott, körhintázott velem. Összeszorítottam a szemem, és vártam, hogy anyu visszatérjen.

– A telefonod és egy pohár víz – hallottam. Mindkettőt az ágyam melletti asztalkára tette, és mellém ült. – Mondd, hogy „ááá”! – Engedelmesen kitátottam a számat. Egy lázmérő közelített. – Meglátjuk, mennyi a lázad, és eldöntöm, hogy itthon maradok-e – mondta. – Alighanem csak influenza, de...

– Mhmm – nyögtem. Anyu szigorú pillantással jutalmazott. Megvárta, míg a lázmérő csipogott, akkor leolvasta.

– Harmincnyolc három. Vedd be ezeket! – Két tablettát tett a kezembe. Kérdés nélkül lenyeltem őket. – Nem olyan rémesen magas a lázad, de azt szeretném, ha ágyban maradnál és pihennél, rendben? Tíz előtt még rád telefonálok.

Bólintottam, és befészkeltem magam a takaróm alá. Alvásra volt szükségem. Anyu friss, nedves ruhát tett a homlokomra. Behunytam a szemem. Majdnem biztosra vettem, hogy az állapotom megfelel a zombijárvány első stádiumának.

A fejem megtelt köddel. Elaludtam, aztán felébredtem, amikor anyu hívott, aztán megint elaludtam, éjfél utániig. A hálóingem nedvesen tapadt lázas bőrömre. Már mozdultam, hogy ledobjam a takarókat magamról, amikor felfedeztem, hogy azok a szoba túlsó felén vannak, a rendetlen számítógépasztalon.

Hideg verejték ütött ki a homlokomon, ahogy felültem. Zakatoló szívem küzdelmes, szaggatott ritmusa lüktetett a fejemben. Mintha

kettőt ütne egyszerre... A bőröm forrón feszült az izmaimra és mindenütt viszketett. Felálltam – megfordult velem a szoba.

A tűz belülről égetett, mintha a szerveim egyetlen masszává olvadtak volna össze. Összszavartak a gondolataim, értelmetlen, véget nem érő láncolatáá fűződtek. Csak annyit tudtam, hogy *le kell húlnöm*.

A szobám ajtaja kitárult, a folyosó hívogatott. Fogalmam sem volt, hova megyek, de kibotladoztam az ajtón, majd le a földszintre. A bejárat vonzott, enyhülést ígért. Kint hideg van. Kint lehülök.

De még ez sem volt elég.

Álltam a verandán, a szél rángatta nedves hálóingemet, hajamat. Fényesen ragyogó csillagok pislogtak rám az éjjeli égről. Ahogy magam elé néztem, az út menti fák színt váltottak. Sárga. Arany. Vörös. Végül halványbarna.

Ekkor jöttem rá, hogy álmodom.

Kábán leléptem a verandáról. A murva szúrta a talpamat, de csak mentem, amerre a holdfény mutatta az utat. Nemegyszer úgy tűnt, hogy a világ feje áll körülöttem, de én csak mentem tovább.

Nem tartott sokáig, hogy elérjem a tavat. Ónixszínben hullámzott a víz a halvány fényben. Előreléptem – aztán megálltam, amikor a lábujjaim belesüppedtek a laza földbe. Bizsergő, égő, perzselő forróságot éreztem a tarkómon.

– Kat?

Lassan megfordultam. Csapkodott körülöttem a szél, de én csak néztem a jelenést. A holdfény éles árnyékokba vonta az arcát, megcsillant nagyra nyílt, ragyogó szemében. Nem lehet igazi.

– Mit csinálsz, cica? – kérdezte Daemon. Mintha eltűntek volna a körvonalai. Máskor ilyen soha nem fordult elő. Néha elmosódott, az igaz, de sosem volt ilyen furcsán alakatlan.

– Le... le kell húlnöm.

Láttam az arcán, hogy egyetlen pillanat alatt mindent megértett.

– Ne merészelj bemenni abba a vízbe!

Hátraléptem. Jeges víz nyaldosta a bokámat, aztán a térdemet.

– Miért?

– Hogy miért? – Közelebb lépett. – Túl hideg. Cica, ne akard, hogy én menjek be érted!

Zsongott a fejem. Biztosan szétolvadtak az agysejtjeim. Mélyebbre merültem: a víz enyhítette a lángolást, átcsapott a fejem fölött, elfojtotta a lélegzetemet, de a tüzet is. Csaknem teljesen.

Örökké képes volnék itt maradni. Talán meg is teszem.

Erős, karok öleltek át határozottan, és visszahúztak a felszínre. Jeges levegő töltötte meg felperzselt tüdőmet. Nagy kortyokban nyeltem magamba, hátha kioltja a lángokat. Daemon olyan gyorsan rántott ki az áldott vízből, hogy az egyik pillanatban még a tóban álltam, a másikban már a parton.

– Mi bajod van? – tudakolta, majd megragadta a vállamat, és könnyedén megrázott. – Elment az eszed?

– Ne... – próbáltam eltolni magamtól, de gyenge voltam. – Olyan forró...

Átható pillantása a lábujjamig leszaladt.

– Az biztos. A helyzet is forró, te meg a vizes fehér hálóinged... Bejön, cica, de éjfélkor úszni menni novemberben? Kicsit túl mérsékelt húzás, nem gondolod?

Ennek nem volt semmi értelme. Elmúlt a megkönnyebbülés, a bőröm újra tüzet fogott. Kirántottam magam a karjából, hogy viszatérjek a vízbe.

Két lépést sem tehettem meg, már ismét átfont a karjával, és maga felé fordított.

– Kat, nem mehetsz be. *Túlságosan* hideg. Meg fogsz betegedni.
– Elsimította az arcomból a hajamat. – A fenébe... már így is beteg vagy! Hiszen lángolsz.

Valami a szavai mögött megrikította a ködöt a fejemben. Neki-dőltem, a mellkasának nyomtam az arcomat. Csodálatos illata volt: fűszeres, férfias.

– Nem akarlak – jelentettem ki.

– Hű, nem ez a legjobb alkalom, hogy *ebbe* a vitába megint belemenjünk.

De hát ez csak egy álom, sóhajtottam, és keskeny dereka köré fontam a karomat.

– Mégis akarlak.

Daemon szorosabban ölelt magához.

– Tudom, cica, senkit nem tudsz átverni. Na, gyerünk!

Eleresztettem: a karom élettelenül hullott a testem mellé.

– Én... nem érzem jól magam...

– Kat?! – Daemon elhúzódott, két tenyerébe fogta az arcomat, és maga felé emelte. – Kat, nézz rám!

Hát nem órá néztem?

Megcsuklott a térdem – és aztán nem volt semmi, sem Daemon, sem gondolatok, sem tűz, sem Katy.

Minden zavaros volt, összefüggéstelen. Meleg kezek simították ki a hajamat az arcomból, ujjak simogatták az orcámat. Egy mély hang szólt hozzám valami dallamos, lány nyelven; mint egy ének, csak szebb, megnyugtatóbb. Belesüppedtem, és ismét elvesztem egy időre.

Aztán beszélgetés zaját hallottam.

Egyszer talán Dee szólalt meg. *Nem teheted. Csak még jobban fel-erősítené a nyomot.*

Mozgattak. Leszedték rólam a vizes hálóinget. Valami meleg és puha borított be. Megpróbáltam beszélni az engem körülvevő hangokhoz, talán meg is tettem, nem tudom.

Aztán magába fogadott egy felhő, és elröpített. Az arcom alatt szabályos ütemet vert egy szív, elringatott, a hangok is elhallgattak, és a meleg kezeket is felváltották a hidegek. Éles fény hasított a sötétbe. Még több hang. *Anyu?* Aggodalmasnak tűnt. Valakinek magyarázott. Egy ismeretlen valakinek: az övé volt a hideg kéz. Szúrás a karomon, az ujjaimba sugárzó tompa fájdalom. Még több fojtott beszédhang. Aztán újra semmi.

Nem volt nappal, nem volt éjszaka, csak a lehetetlen köztes lét, és a belülről perzselő forróság. Visszatért a hűvös kéz, kihúzta a karomat a takaró alól. Most nem hallottam anyut, csak a szúrást éreztem megint. A tűz belém folyt, megtöltötte az ereimet. Levegőért kaptam, a hátam ívbe feszült az ágyon, kínsikoly szakadt ki a torokomból. Minden lángolt. Tízszer erősebb pokoltűz tombolt bennem, mint korábban, és tudtam: belehalok. Nem lehet másként...

És aztán hűvös áramlat keveredett a vérembe, mint a téli szél fuvallata. Végigsöpört a testemen, eloltotta a lángokat, jeges ösvényt hagyott maga után.

Kezek siklottak a nyakamra, kihúztak valamit a ruhámból. Egy lánc... a nyakláncom? Eltűnt a kéz, de éreztem, hogy az obszidián zümmög, vibrál felettem. Aztán aludtam, egy örökkévalóságig, és nem tudtam, hogy felébredek-e valaha.

Három napig feküdtem a kórházban, és szinte semmi emlékem sem maradt róla. Csak annyi, hogy szerdán felébredtem egy kényelmetlen ágyban, felnéztem a fehér mennyezetre, és jól éreztem magam. Sőt, nagyszerűen. Anyu mellettem ült. Jó nagy adag veszekedésbe került, hogy kiengedjenek, még az után is, hogy csütörtökön végig azt bizonygattam mindenkinek, aki a szobám ajtaját megközelítette, hogy haza akarok menni. Nyilvánvalóan súlyos influenzám volt, de semmi komoly.

Anyu aggódó szemmel figyelte, amint megiszom a hideg narancslevet. Farmert viselt, és egy laza pulóvert, fura volt köpeny nélkül látni.

– Drágám, biztos, hogy elég jól vagy ahhoz, hogy iskolába menj? Kihagyhatod a mai napot, és hétfőn mehetnél újra.

A fejemet ráztam. Három kihagyott nap éppen elég volt ahhoz, hogy összegyűljön az a teherautónyi házi feladat, amit Dee volt szíves előző este áthozni.

– Jól vagyok.

– Életem, kórházban voltál. Lazítanod kellene.

– De tényleg jól vagyok – feleltem, és kiöblítettem a poharat.

– Tudom, hogy azt gondolod, jobban vagy. – Megigazította félregombolt kardigánomat. – Lehet, hogy Will... Dr. Michaels gyógyultnak nyilvánított, de attól még rám ijesztettél. Még sosem láttalak ilyen betegnek. Mi lenne, ha felhívnám, és megkérdezném, rád tud-e nézni, mielőtt bemegy ügyelni?

Még a többi dolognál is furábbnak tűnt, hogy anyu már keresztnévén emlegeti az orvosomat – a jelek szerint a kapcsolatuk komolyabb szintre lépett, és én lemaradtam róla.

Felkaptam a hátizsákomat, de aztán megtorpantam.

– Anyu?

– Tessék.

– Hétfőn hazajöttél éjszaka, igaz? A műszakod vége előtt. – Amikor a fejét rázta, csak még jobban összezavarodtam. – Akkor hogyan kerültem be a kórházba?

– Biztos, hogy jól vagy? – A homlokomra tapasztotta a tenyerét.

– Nincs lázad, de... A barátod vitt be.

– A barátom?

– Igen. Daemon. Habár azt azért szeretném tudni, honnan jött rá hajnali háromkor, hogy ennyire beteg vagy – nézett rám összehúzott szemmel. – Nagyon is szeretném tudni.

Ó, a fenébe!

– Hát azt én is.

HARMADIK FEJEZET

MÉG ÉLETEMBEN NEM VÁRTAM ENNYIRE a matekórát. Honnan a fenéből tudta Daemon, hogy beteg vagyok? Az álom a tónál... nem lehetett valóság. Tuti, hogy nem. Ha mégis, hát én... fogalmam sem volt, mit fogok tenni, de azt tudtam, hogy az arcom égni fog közben.

Lesa érkezett elsőnek.

– Szió! Visszajöttél? Hogy vagy? Már jobban?

– Aha, jobban vagyok. – Az ajtó felé lestem. Kisvártatva Carissa is megérkezett. Elsétált mellettem, és mosolyogva meghúzta a hajamat.

– Örülök, hogy jobban vagy. Mind aggódtunk miattad. Főleg, amikor benéztünk hozzád a kórházba, és egyáltalán nem voltál magadnál.

Vajon mit csinálhattam, amire nem is emlékszem? – futott át a fejemen.

– Akarok én erről tudni?

Lesa kuncogva előszedte a könyvét.

– Egy csomót motyorásztál. És szólongattál valakit.

Jaj, ne.

– Tényleg?

Carissa most már megsajnál, és halkabban folytatta.

– Daemont hívtad.

A tenyerembe tettem az arcomat és felnyögtem.

– Édes istenem!

– Édes volt, az biztos – nevetett Lesa.

Egy perccel az előtt, hogy a jelzőcsengő megszólalt volna, megéreztem a tarkómon a nagyon is ismerős, meleg bizsergést. Felnéztem. Daemon vonult be a terembe, szokása szerint könyv nélkül. Volt egy jegyzetfüzete, de szerintem sosem írt bele semmit. Gyanítottam, hogy a matektanárunk is idegen, különben hogy úszná meg Daemon, hogy semmit nem csinál órán?

Úgy ment el mellettem, hogy rám sem nézett. Megfordultam a székekben.

– Beszélnem kell veled.

– Rendben. – Ő is leült a helyére.

– Négyszemközt – tettem hozzá sűgva.

Rezzenetlen arccal dőlt hátra.

– Találkozunk ebédidőben, a könyvtárban! Oda senki sem jár. Tudod, az a sok könyv, meg minden.

Fintorogva visszafordultam. Talán öt másodperc telt el, és megéreztem a tolla hegyét a hátamban. Mély lélegzetet vettem, és ránéztem. Lehajtotta az asztalkáját, így csak centik választottak el minket.

– Sokkal jobban nézel ki, mint amikor utoljára láttalak – vigyorogott.

– Köszönöm – morogtam. A tekintete körbevillant mellettem, és tudtam, mit néz: a nyomot.

– Tudod, mit?

Várakozón félrebiccentettem a fejemet.

– Nem ragyogsz – súgta vissza.

Meglepetésemben még az állam is leesett. Hétfőn még akkora nyom volt rajtam, mint egy diszkógömb, most meg semmi?

– Úgy érted, egyáltalán?

A fejét rázta.

Elkezdődött az óra, újra előre kellett nézmem, de nem figyeltem a matekra. Az agyam egyre azon járt, hogy már nem ragyogok. Ki kellett volna bújnom a bőrömből örömömben – persze így is éreztem – de a kapcsolat attól még megmaradt. A reményem, hogy az is elfakul a nyommal együtt, hiábavalónak bizonyult.

Matek után megkértem a lányokat, szóljanak Deenek, hogy késni fogok ebédre. Mivel meghallották a beszélgetésünk egy részét, Carissa egyre csak nevetgélt, Lesa pedig az ábrándjait szötte arról, mit lehet egy könyvtárban csinálni. Olyasvalamit, amiről jobb, ha nem is veszek tudomást, vagy legalább nem gondolok rá. Csak-hogy nem tudtam nem gondolni rá, mert *pont* el tudtam képzelni Daemont, amint efféle dolgokba bonyolódik.

A délelőtti órák lassan vonszolták magukat. Mr. Garrison először tágra nyílt szemmel meredt rám, amikor meglátott, majd szokásos bizalmatlan oda-odapillantásával jutalmazott egész biológiaórán. Ő a luxenek afféle nem hivatalos őrzője volt, és a kolónián kívül élt. A nem ragyogó változatom is legalább annyira felkeltette a figyelmét, mint a ragyogó. Talán azért, mert nem tette túl boldoggá a tudat, hogy tisztában vagyok vele, kik is ők valójában.

Amikor odalépett a projektorhoz, kinyílt az ajtó, és egy vintage Pac-Man-inges fiú lépett be rajta – maga a nagyszerűség. Halk mormolás kísérte az ismeretlent, ahogy átsétált a termen, és odanyújtott egy cetlit Mr. Garrisonnak.

Nyilvánvalóan új srác volt. Barna haját összekócolva viselte, mintha csak szándékosan állította volna be így. Szép, szabályos arca volt, aranybarna bőre, szája sarkában magabiztos mosoly játszott.

– Úgy látom, új diák érkezett – jegyezte meg Mr. Garrison, és az asztalára dobta a papírt. – Blake Saunders, honnan is?

– Kaliforniából – segítette ki a srác. – Santa Monicából.

Óóó-k és ááá-k hallatszottak. Lesa kihúzta magát ültében. Hurrá, most már nem én leszek az „új gyerek”!

– Rendben, Blake – Mr. Garrison végignézett a tantermen, majd pillantása megállt az üres széken, mellettem. – Ott találd a helyedet és a laborpartneredet. Jó szórakozást!

Összehúzott szemmel néztem vissza a tanárra, nem tudtam biztosan, hogy ez a „Jó szórakozást!” csak egy gyengén álcázott sértés volt, vagy abban bízott, hogy a nem idegen fiú majd segít elterelni a figyelmemet az idegenről.

Blake látszólag észre sem vette, hogy mindenki őt bámulja. Leült mellém, és rám mosolygott.

– Szia!

– Szia! Katy vagyok, Floridából – mosolyogtam vissza rá. – Mostantól „többé már nem új lány”.

– Ó, értem. – Felnézett. Elöl Mr. Garrison éppen a terem közepe felé tolta a projektort. – Kisváros, mindig ugyanazok az arcok, mindenki bámul, ilyesmi?

– Pontosan.

Halkan felnevetett.

– Jó. Már kezdtem azt hinni, velem van valami baj. – Előszedett egy füzetet, a karja az enyémhez ért. Statikus elektromosság csípését éreztem. – Bocsánat.

– Semmi gond – biztosítottam. Még egyszer rám vigyorgott, aztán a tanár felé fordult. A nyakamban lógó láncot piszkálgatva egy lopott pillantást vetettem rá. Nos, legalább már biológiaórán van mit nézegetnem. Ebből baj nem lehet.

Daemon nem várt rám a könyvtár kétszárnyú ajtajában. A vállamra vettem a táskámat, és beléptem a dohos helyiségbe. A fiatal könyvtáros felnézett, és rám mosolygott, amikor körbepillantottam. A tarkómon éreztem a meleget, de Daemont nem láttam. Őt ismerve alighanem rejtőzködött, nehogy valaki meglássa őmenőségét egy könyvtárban.

Elsétáltam néhány, a számítógépszatnál ebédelő alsós mellett, aztán körbejártam, amíg meg nem találtam Daemont az isten háta mögött, a kelet-európai irodalom részlegében. A senki földjén.

Egy fülkében várt, az elavult komputer mellett, kezét kopott farmere zsebében pihentetve. Hajának egy hullámos tincse a homlokába hullott, sűrű szempilláját verdeste. Ajka félmosolyra húzódott.

– Azt találgattam, vajon megtalálsz-e egyáltalán. – Nem mozdult odébb, hogy helyet adjon a kicsi, lépésszer lépésnyi lyukban.

Ledobtam a táskámat a fülke elé, és felültem vele szemben az íróasztalra.

– Kínos lenne, ha valaki meglátna, és azt hinné, hogy tudsz olvasni?

– Ápolnom kell a hírnevemet.

– Méghozzá micsoda remek hírnevet!

Kinyújtotta a lábát az enyém alá.

– Szóval, miről akartál beszélni... – kérdezte mély, halk, szexi hangján – ...kettesben?

Megborzongtam, de nem a hőmérséklet miatt.

– Nem arról, amiben bízol.

Daemon erre csak csábítóan rám mosolygott.

– Na, jó – szorítottam meg az asztal szélét. – Honnan tudtad meg az éjszaka közepén, hogy beteg vagyok?

Egy pillanatig csak bámult rám.

– Nem emlékszel?

Furcsa pillantása szinte belém égett. Lesütöttem a szemem... tekintetem az ajkára vándorolt. Hibás lépés! Úgyhogy inkább a vállá felett függő Európa-térképre néztem. Ez jobb lesz.

– Nem. Nem igazán.

– Hát, alighanem a láz miatt volt. Majdnem kigyulladtál.

Visszakaptam a tekintetem az arcára.

– Hozzám nyúltál?

– Igen, hozzád... és nem is volt rajtad túl sok ruha. – Önelégült mosoly kúszott az ajkára. – Ami volt, az is átázott... a fehér hálóinged. Szép látvány volt. Nagyon szép.

Égni kezdett az arcom.

– A tó... nem álom volt?

Daemon a fejét rázta.

– Jó ég, tényleg megfürödtem benne?

Felállt és közelebb lépett, olyan közel, hogy szinte éreztem a lélegzetét – mármint ha szüksége lett volna rá, hogy lélegezzem.

– Meg bizony. Nem mintha számítottam volna rá, hogy ilyen műsort láthatok hétfő éjjel, de nem panaszkodom. Sok mindent láttam.

– Hallgass! – mordultam fel.

– Ne légy zavarban! – Odanyúlt, és lehúzta a kardigánom ujját. Elütöttem a kezét. – A felső régióidat már volt alkalmam korábban is szemügyre venni, alulra meg nem tudtam egy rendes pillantást vetni...

Ahogy leugrottam az asztalról, már ütöttem is. Éppen csak érintettem az arcát, amikor elkapta a kezemet. Jesszusom, de gyors volt!

Magához húzott. Lehajtotta a fejét, a szemében elfojtott düh villant.

– Ne verekedj, cica! Illetlen dolog.

– Te vagy az illetlen! – Megpróbáltam elhúzódní, de erősen fogta a csuklómat. – Eressz el!

– Nem biztos, hogy megtehetem – felelte. – Meg kell védenem magamat. – De azért elengedte a kezemet.

– Igen? Tényleg ezért kell erőszakot alkalmaznod velem szemben?

– Erőszakot? – Előretolt, amíg a derekam az íróasztal szélének nem szorult. – Ez nem erőszak.

Lelki szemeim előtt megjelentek az édes képek: Daemon a házunk falának szorít, és megsókol. Több ponton is bizseregni kezdem. Ez nagyon nem jó jel.

– Daemon, valaki meg fog látni minket.

– Na és? – Gyengéden felemelte a kezemet. – Nem mintha bárki is beszólna nekem.

Mélyet sóhajtottam, a nyelvemen éreztem az illatát. Összeért a mellkasunk. A testem igent mondott. Katy nemet. Engem *nem* zsongat be ez. Nem érdekel, milyen közel van, vagy hogyan csúsznak be az ujjai a kardigánom ujjába. Ez nem *igazi*.

– Vagyis a nyom elmúlt rólam, de ez az idéetlen kapcsolat fennmaradt?

– Aha.

Csalódottan ráztam a fejemet.

– Ez mit jelent?

– Nem tudom. – Mostanra már minden ujjával a karomat simogatta. A bőre elektromosan bizsergett. Semmihez sem fogható érzés volt.

– Miért tapogatsz folyton? – kérdeztem zavaromban.

– Mert jólesik.

Egek, nekem is jólesett, bár nem kellett volna.

– Daemon...

– A nyomra visszatérve, tudod, hogy ez mit jelent.

– Hogy nem kell a képedet bámulnom, ha vége a tanításnak?

Felnevetett: a hangja végigmorajlott a testemen.

– Hogy már nem vagy veszélyben.

Valahogy, magam sem tudom, hogy, a szabad kezem a mellkasára tévedt. A szíve sebesen, erősen vert, mint az enyém is.

– Szerintem a képedre vonatkozó előny jelentősebb, mint a biztonságomra vonatkozó.

– Csak mondogasd magadnak! – Az álla a hajamhoz ért, aztán az arcomat érintette. Megborzongtam. Szikra ugrott át a bőréről az enyémre, az energiával teli levegő zümmögött. – Ha ettől jobban érzed magad... de mindketten tudjuk, hogy hazugság.

– Nem az. – Hátrahajtottam a fejemet. Forró lehelete az ajkamat érte.

– Attól még találkozni fogunk – mormolta. – És ne is hazudj! Tudom, hogy ez boldoggá tesz. Te mondtad, hogy akarsz engem.

Álljon meg a menet!

– Mikor?

– A tónál. – Oldalra biccentette a fejét. El kellett volna húzódnom tőle. Ajkára sokatmondó mosoly ült ki, és eleresztette a karomat.

Mindkét kezem a mellkasára vándorolt. Csak úgy, maguktól. Nem vállalhattam értük felelősséget.

– Lázam volt. Nem voltam magamnál.

– Mondhatsz akármit, cica. – Megragadta a csípőmet, és zavarba ejtő könnyedséggel emelt vissza az asztal szélére. – Úgyis tudom.

– Nem tudsz te semmit. – Már ziháltam.

– Aha! Az a helyzet, hogy aggódtam miattad – ismerte be, és még előrébb lépett, szétnyitva a térdeimet. – Egyfolytában szolongattál, én meg válaszoltam, de mintha meg sem hallottad volna.

Miről beszél? A kezeim már az alhasánál tartottak, kemény izmokat éreztem a pulóvere alatt. A derekára csúsztattam a tenyeremet, azzal az eltökélt szándékkal, hogy ellököm, ehelyett azonban közelebb húztam magamhoz.

– Úgy tűnik, tényleg nem voltam magamnál.

– Ijesztő volt.

Mielőtt felelhettem volna, vagy akár csak belegondolhattam volna, hogy a betegségem megrémisztette Daemont, összeért a szánk. Az agyam kikapcsolt, a pulóvérebe markoltam, és... és, istenem, forró csókjai perzselték az ajkamat, miközben a kezét a derekamra szorítva magához ölelt.

Úgy csókolt, mintha szomjazna, hosszan, lélegzetvétel nélkül. Amikor elhúzódott, a fogaival még belekapott az alsó ajkamba, aztán visszatért. Összevissza kavarogtak bennem a féktelen érzelmek. Nem akartam ezt, mert csak a köztünk fennálló kötelék okozta. Folyton ezt ismételgettem, még akkor is, amikor felcsúsztattam a kezeimet a mellkasán, és a nyaka köré fontam. Amikor az ujjai utat találtak a blúzom alá, úgy éreztem, mélyen, belül érint meg, minden sejtemet feltüzeli, bőre forróságával tölt meg bennem minden sötét zugot.

Az érintése, a csókja olyan volt, mintha a láz gyűrt volna le újra. Lángoltam, égett a testem. A világ is égett. Szikrák reppentek szerzetészt. Ajkam az ajkához tapasztva kélyesen felnyögtem.

És akkor valami pukkant, majd reccsent egyet. A fülkét megtöltötte az égett műanyag szaga. Zihálva szétrebbentünk. Daemon vállla felett átnézve láttam, hogy a vénséges monitor tetejéről füstcsíkok szállnak fel. Jó ég, mindig ez lesz a vége, ha csókolózunk?

És egyáltalán mi a fenét művelek? Korábban már eldöntöttem, hogy ez nem fog még egyszer megtörténni Daemonnel, vagyis semmi csók, semmi érintés. Ahogy az első találkozásunk alkalmával bánt velem, az még mindig fáj, a zavar és a megaláztatás bennem maradt.

Ellöktem magamtól. *Erősen*. Eleresztett, és úgy nézett rám, mintha a kiskutyáját rúgtam volna ki az autók közé. Félrenéztem, és a kézfejemmel megtöröltem a számam. Nem használt. Még mindig úgy éreztem, hogy egész lénye körülvesz, hogy *bennem van*.

– Krisztusom, még csak nem is *jó* megcsókolni téged!

Daemon kihúzta magát.

– Na, azért ne túlozz! Ez a számítógép is mást mondana.

Sötét pillantást vetettem rá.

– Ez... ez még egyszer nem fog megtörténni.

– Szerintem ezt már korábban is mondtad – emlékeztetett. Amikor meglátta az arckifejezésemet, felsóhajtott. – Kat, te is élvezted. Legalább annyira, mint én. Miért tagadod?

– Mert ez nem igazi – vágtam rá. – Korábban nem akartál engem.

– De ige...

– Ne merészed azt mondani, hogy de igen, mert úgy bántál velem, mintha én volnék az Antikrisztus! Nem teheted meg nem töréntté, csak mert valami hülye kötelék jött létre közöttünk! – Levegőért kaptam: a mellkasomban különös zsibbadás kezdett terjengeni.

– Akkor... komolyan fájdalmat okoztál. Nem hiszem, hogy egyáltalán feltűnt neked. Az ebédlőben mindenki szeme láttára aláztál meg!

Most ő nézett félre, és beletűrt a hajába. Összeszorította a fogait, kidagadt egy izom az állkapcsán.

– Tudom. Én... én sajnálom, ahogy veled bántam, Kat.

Döbbsen meredtem rá. Daemon még soha de soha nem kért bocsánatot. Talán tényleg...

Megráztam a fejem. A bocsánatkérés még nem elég.

– Most is itt bujkálunk a könyvtárban, mintha nem akarnád, hogy az emberek rájöjjenek, hogy aznap hibát követted el, és pöcs módjára viselkedted. És szerinted nekem ezt így el kellene fogadnom?

– Kat... – Tágra nyílt szemmel nézett rám.

– Nem azt mondom, hogy ne legyünk barátok, mert azt igenis szeretném. Nagyon bírta... – Elharaptam a szót, mielőtt túl sok kicsúszott volna. – Nézd, ez nem fog megtörténni. Majd ráfogom az influenza utóhatására, vagy arra, hogy valami zombi kiette az agyamat.

– Micsoda? – vonta össze a szemöldökét.

– Nem akarok veled kezdeni. – Elfordultam volna, de elkapta a karomat. Rámeredtem. – Daemon!

Állta a pillantásomat.

– Szörnyen rosszul hazudsz. Akarsz engem. Éppen annyira, amennyire én téged.

Kinyitottam a számat, de nem jött ki rajta hang.

– Legalább annyira akarod, mint elmenni télen az AKSZ ülésére. Leesett az állam.

– Te még azt se tudod, mi az az AKSZ!

– Az Amerikai Könyvtárszövetség, és tél közepén üléseznek – felelte büszke vigyorral. – Olvastam a megszállott bejegyzésedet a blogodon, mielőtt megbetegedtél. Biztosan emlékszem: olyasmit írtál, hogy az elsőszülöttedet is feláldoznád, ha elmehetnél.

Igen, tényleg írtam efféjét.

Daemon szeme megvillant.

– De térjünk vissza az „akarsz engem” című részhez!

Hitetlenkedve ráztam a fejem.

– Akarsz engem – jelentette ki.

Mélyet lélegeztem, hogy vissza tudjam fojtani a dühömet... és a nevetést.

– Túlságosan magabiztos vagy.

– Annyira mindenképpen, hogy fogadást kössek.

– Nem mondhatod komolyan.

Elvigyorodott.

– Lefogadom, hogy újévre beismered, hogy örülten, mélységesen, visszafordíthatatlanul...

– Nahát. Tudod még fokozni? – vágtam közbe lángoló arccal.

– Mondjuk, ellenállhatatlanul?

– Csodálom, hogy ilyen gazdag a szókincsed – morogtam a szememet forgatva.

– Cica, ne zavarj össze! Visszatérve a fogadásra: újévre beismered, hogy örülten, mélységesen, visszafordíthatatlanul és *ellenállhatatlanul* szerelmes vagy belém.

Annyira megdöbbenem, hogy még nevetni sem bírtam.

– És rólam álmodsz. – Eleresztett, karba tette a kezét és felvonta a szemöldökét. – Lefogadom, hogy beismered. Talán még a füzettedet is megmutatod, amiben körberajzoltad a nevedet szívecskével.

– Az isten szerelmére...

– Áll a fogadás – kacsintott rám. Megperdültem, felkaptam a táskámat, és kisettem a polcok között, otthagya Daemont a fülkében, mielőtt valami őrültséget csinálnék. Például a józan eszemet félredobva visszaszaladnék és leteperném, tetteve, hogy mindaz, amit hónapokkal ezelőtt tett és mondott, nem hagyott eleven sebet a szívemen. Mert ugye csak tettetném, igaz?

Nem is lassítottam, amíg el nem értem a szekrényemet az iskola-épület másik végében. Belenyúltam a hátizsákomba, és előszedtem a béna rajzaimmal teli mappámat. Micsoda rémes nap! Az óráim felét kábulatban töltöttem, megint összeakadtam Daemonnal, és még egy számítógépet felrobbantottunk. Komolyan mondom, otthon kellett volna maradnom.

A szekrény zárjáért nyúltam, de mielőtt kinyithattam volna, az ajtó magától kitérült. Levegőért kapva hátraugrottam, a mappám leesett.

Jó ég, ez mi volt?

Lehetetlen, hogy...

A szívem infarktus közeli tempóban zakatolt. Daemon? Ő képes a tárgyak manipulálására. Az elméje erejével könnyedén kinyithatna egy szekrényajtót, hiszen fákat is ki tud fordítani a földből. Körülnéztem a gyérülő tömegben, de valójában tudtam, hogy nincs ott. Nem éreztem a jelenlétét riasztó, idegen kötésünkön át.

Elhátráltam a szekrénytől.

– Hé, figyelj, hová lépsz! – szólt rám egy ingerkedő hang. Megperdültem. Simon Cutters állt mögöttem, húsos öklében szorongatva kopott hátizsákját.

– Bocsánat! – nyögtem ki, visszapillantva a szekrényre. Simon vajon látta, ami történt? Letérdeltem, hogy összeszedjem a műalkotásaimat,

de megelőzött. Komoly zavarban igyekeztünk úgy felkapdosni a papírokat, hogy közben nem érünk egymáshoz.

Simon végül átadott egy maréknyi szörnyűséges virágcsendéletet. Sosem volt tehetségem a rajzoláshoz.

– Tessék.

– Köszönöm. – Felegyenesedtem, belöktem a mappát a szekrénybe, készen arra, hogy elmeneküljek.

– Várj egy kicsit! – kapta el a karomat. – Beszélni akartam veled.

Lenéztem a kezére. Öt másodpercet adtam neki, mielőtt a cipőm hegyes orra a lába közé ékelődik. Úgy tűnt, ezt ő is megérezte, mert levette rólam a kezét, és elvörösödött.

– Csak bocsánatot szeretnék kérni azért, ami a bál estéjén történt. Ittas voltam, és... ha iszom, ostobaságokat csinálok.

– Akkor talán fel kéne hagynod az ivással – meredtem rá.

– Igen, talán. – Végigfuttatta az ujjait rövidre nyírt haján; a fény szikrázott a vastag csuklójára csatolt kék és arany órán. Valamit vés-tek a fémszíjba, de nem tudtam kivenni, mit. – Mindenesetre én csak...

– Hé, Simon, mit csinálsz? – Billy Crump lépett Simon mellé, egy rosszarcú focista, aki valahányszor rám nézett, csak a melleimet látta, mögötte a többi veszett csapattag. Billy vigyorogva bámult rám.

– Nahát, mi van itt nekünk?

Simon már kinyitotta a száját, de az egyik srác gyorsabb volt.

– Hadd találgassak! Megint le akarja rántani rólad a nadrágot?

Néhányan kuncogtak, és oldalba bökték egymást.

– Tessék? – néztem értetlenül Simonra. Ő elvörösödött, amikor Billy előrelépett, és a vállamra ejtette a karját. A kölnije szagától majdnem elájultam.

– Figyi, bébi! Simont nem érdeked ám.

Az egyik focista felröhögött.

– A mamám is mindig azt mondta: minek vegyem meg az egész tehenet, ha ingyen van a tej?

Lassan fortyogni kezdett bennem a düh. Mi a francot adott be Simon ezeknek a seggfejeknek?

Kirántottam magam Billy karja alól.

– A tej nincs ingyen, sőt! Még csak nem is eladó.

– Mi nem ezt hallottuk. – Billy elismerő mozdulattal mutatta fel az öklét Simon felé. – Nem igaz, Cutters?

Minden haverja Simont nézte. Ő erőltetetten felnevetett, hátralepett, és a vállára vetette a hátizsákját.

– De igen, ember, de nem érdekel a második pohár. Már próbáltam megmondani neki, de nem fogja fel.

Leesett az állam.

– Te hazug kura...

– Mi folyik ott? – kiáltott át Vincent edző a folyosó túlsó végéből. – Srácok, nem kéne már órán lennetek?

A csapat nevetve feloszlott, és elindultak a dolgukra. Az egyikük megpördült, és a kezével jelezte, hogy hívjam fel, a másik kézzel-szájjal mutogatott valami eléggé obszcén dolgot.

Nagyon szerettem volna ökölrel belevágni valamibe. Csakhogy nem Simon volt a legnagyobb bajom. Visszafordultam a szekrényem felé, és összereztem. A gyomrom görcsbe rándult.

Magától kinyílt.

NEGYEDIK FEJEZET

A NYU MÁR NEM VOLT OTTHON, aznap hamarabb kezdte a műszakját Winchesterben. Reméltem, hogy még elkapom, és beszélgethetünk kicsit, hogy elfeledkezzek a szekrényügyről, de elfelejtettem, hogy szerda van, vagyis „Gondoskodj Magadról Nap”.

A szemeimbe tompa fájdalom költözött, mintha túleröltetem volna a szememet, de azt se tudtam, hogy az ilyesmi egyáltalán lehetséges-e. Már a szekrényem előtt állva éreztem, és nem adta jelét, hogy el akarna múlni.

Bepakoltam a mosott ruhákat a szárítóba, és akkor láttam, hogy elfogyott az illatosító kendő. Pech. Turkáltam kicsit a törülközős szekrényben, hátha találok valamit, aztán feladtam, és eldöntöttem, hogy a mai napot már csak az a kancsónyi édes tea tehetné jobbá, amelyet reggel láttam a hűtőben.

Üvegcsörömpölés.

Összerendeztem a hangra. Kiszaladtam a konyhába, mert azt hittem, valaki kintről betörte az ablakot. Nem mintha olyan sokan jártak volna erre, hacsak nem a Védelmi Minisztérium egyik tisztje

rohamozza épp meg a házat. Erre a gondolatra felgyorsult a szívverésem, aztán megláttam a pult feletti nyitott szekrényt. Az egyik magas, metszett üvegpohár három darabba törve hevert a pulton.

Csöpp. Csöpp. Csöpp.

Értetlenül körülnéztem, nem találtam a nesz forrását. Törött pohár, víz csöpögése... Aztán rájöttem. Zakatoló szívvel nyitottam ki a hűtőt.

A teáskancsó az oldalára dőlve hevert, a teteje leesett. Barna folyadék ömlött szét a polcon, lecsöpögött a széléről. A pultra pillantottam. Teát akartam, amihez pohár kellett, és... hát, tea.

– Na ne... – suttogtam elhátrálva. – Az nem lehet, hogy pusztán az akaratom idézte elő mindezt.

Ugyanakkor, mi más lehet a magyarázata? Aligha bujkál az asztal alatt egy idegen, hogy viccből mozgassa a dolgokat?

A biztonság kedvéért megnéztem.

Aznap ez volt a második eset, hogy valami magától megmozdul. Két egybeesés?

Zsibbadt aggyal fogtam a szivacsot, és feltakarítottam a teát. Végig a szekrényajtó járt a fejemben. Még azelőtt nyílt ki, hogy hozzáértem volna. De akkor sem én tettem. Az idegeneknek áll az efféle a hatalmában, nem nekem. Talán kisebb földrengés volt, vagy ilyesmi – kisebb földrengés, ami csak a poharakra és a teára hat? Kétséges.

Teljesen kiakadtam. Felkaptam egy könyvet a kanapé támlájáról, és leheveredtem. Komoly figyelemelterelésre volt szükségem.

Anyu utálta, hogy mindenhol könyvek vannak. Pedig *igazából* nem voltak mindenhol. Csak ahol én is voltam, például a kanapén, a fotelben, a konyhapulton, a mosókonyhában, a fürdőszobában. És a helyzet változhatna, ha anyu beadná a derekát, és felszereltetné a padlótól plafonig érő polcot.

Csakhogy akármennyire is igyekeztem belemerülni aktuális olvasmányomba, nem ment. Erről félig maga a könyv tehetett: instant szerelem volt benne, a halálom. A lány meglátja a fiút és belezúg. Azonnal. Az első beszélgetésük alkalmával felismeri benne a lelki társat, eláll a lélegzete, még a lábujjai is összerándulnak tőle. A fiú valami paranormális okból távol tartja magától a lányt. A lány még mindig szereti. A fiú végül bevallja, hogy ő is.

De most kit hülyíték? Én tulajdonképpen bírom ezt a szenvedést. A baj nem a könyvvel volt, hanem velem. Képtelen voltam kiüríteni a fejemet, és alámerülni a karakterek világába. Felkaptam a dohányzóasztalról egy könyvjelzőt, és a lapok közé csúsztattam. A számár-fülelés istentelenség a könyvszerető emberek szemében.

Az, hogy nem veszek tudomást a történekről, nem vált be. Egyszerűen nem vallott rám, hogy csak így elmeneküljek a bajok elől. Amellett, ha őszinte akartam lenni magamhoz, be kellett ismernem, hogy nem kicsit rémített meg, ami történt. Mi van, ha csak képzelem, hogy mozgatom a dolgokat? A lázam megfőzhetette néhány agysejtemet.

Úgy kaptam levegő után, hogy beleszédültem. Lehet skizofrénia egy betegség utóhatása?

Ez azért hülyén hangzik.

Felültem, és a térdemhez nyomtam a homlokomat. Jól vagyok. Ami történik... arra kell, hogy legyen egy logikus magyarázat. Nem csuktam be rendesen a szekrényajtót, és Simon döngő lépteitől kinyílt. A pohár a polc szélén állt. Arra meg jó esély volt, hogy anyu lazán tette vissza a teáskancsóra a tetejét. Mindig ilyeneket csinál.

Mélyeket lélegeztem. Minden rendben van velem. A logikus magyarázatok adják a világ gerincét. A gondolatmenetem egyetlen

hibája az volt, hogy a szomszédaim *idegenek*, ami kicsit sem logikus.

Felálltam a kanapéról, és kinéztem az ablakon, hogy látom-e Dee kocsiját. Kapucnis felsőt húztam magamra, és átsétáltam.

Dee azonnal berángatott a konyhába. Édes, égett szag terjengett.

– Örülök, hogy ájtöttél. Már éppen készültem átmenni érted – üdvözölt, aztán elengedte a karomat, és a pulthoz sietett, ahol több tálka sorakozott.

– Mit csinálsz? – lestem át a válla felett. Az egyik tálkában mint-ha kátrány lett volna. Fúj!

– Csokit próbáltam olvasztani – sóhajtott Dee.

– A mikrohullámú kezettel?

– Kudarca volt ítéve – bökte meg a masszát egy szedőlapáttal. – Sosem találom el a hőmérsékletet.

– Akkor miért nem használod a tűzhelyet?

– Fúj, utálok a tűzhelyet. – Dee kiemelte a spatulát. Félig az is megolvadt. – Hoppá.

– Szép. – Az asztalhoz léptem. Dee intett, mire a tálkák a mosogatóban landoltak, és a csap vizet köpött rájuk.

– Egyre jobban megy – vette fel a mosogatószert. – Mit csináltak ebédnél Daemonnel?

Tétováztam.

– Arról az esetről akartam beszélni, a tónál. Azt hittem, csak álmodtam.

Dee összereszt.

– Nem, tényleg megtörtént. Akkor szólt nekem, amikor visszahozott. Mellesleg én öltöztettelek száraz ruhákba.

– Reméltem, hogy te voltál – nevettem.

– Bár Daemon is jelentkezett a feladatra – tette hozzá Dee a szemét forgatva. – Olyan segítőkész.

– Hát az. Hol... hol van most?

– Fogalmam sincs – vont vállat Dee, és összeszűkül a szeme. – Miért vakargatod a karodat?

– Tessék? – Addig fel se tűnt, hogy csinálom. Megálltam. – Ja, vért vettek tőlem a kórházban, hogy megbizonyosodjanak róla, nem vesztet meg, vagy valami.

Dee nevetett, és feltúrta a felsőm ujját.

– Van itt valami, amit rá tudsz kenni... szent szar, Katy!

– Mi az? – Lenéztem a karomra, és elakadt a lélegzetem. – Hoppá.

A könyökhajlatom úgy nézett ki, mint egy húsos számóca. Csak a zöld levelek hiányoztak, de a kidudorodó piros foltokat fekete pöttyök tarkították.

Dee végigfuttatta rajta az ujját.

– Nem fáj?

A fejemet ráztam. Csak őrjítően viszketett.

Eleresztette a karomat.

– Mindössze vért vettek tőled?

– Aha – feleltem, még mindig a karomat bámulva.

– Ez tényleg nagyon furcsa, Katy. Olyan, mintha valamire allergiás lennél. Hozok egy kis aloét, az segíthet.

– Biztosan – feleltem. Idegesen néztem a karomat. Ezt mi okozhatta?

Dee egy tégelynyi hűvös kencével tért vissza. Csillapította a viszketést, és mire lehúztam a felsőm ujját, Dee látszólag már el is feledkezett róla. Még néhány óráig vele voltam, figyeltem, hogyan teszi tönkre az egyik tál csokoládét a másik után. Amikor túl közel hajolt az egyikhez, amit éppen forrósított, és kigyulladt a pólója, úgy

nevettem, hogy belefájdult a hasam. Ő csak felvont szemöldökkel pillantott az én – az övéinél nagyobb – melleimre, mintha arra célozna, hogy én sem kerültem volna el ezt a hibát. Ettől csak még tovább kuncogtam.

Amikor kifogyott a csokiból és a műanyag keverőkanalakból, végül beismerte, hogy veszített. Már elmúlt tíz óra, és elbúcsúztam, hogy hazamenjek és lepihenjek. Hosszú első nap volt az iskolában, de örültem, hogy átjöttem, és lógtam egy kicsit Deevel.

Daemon éppen akkor sétált át az úton, amikor becsuktam magam mögött az ajtót. Egy másodperc sem kellett, és már a legfelső lépcsőn állt.

– Cica.

– Szia! – Nem néztem különleges szemébe vagy az arcába, mert, hát, nehezemre esett *nem* felidézni, milyen érzés volt, amikor az ajka az ajkamra tapadt. – Hol... izé... mit csináltál?

– Járőröztem. – Fellépett a verandára, és bár én a fa repedéseit lestem, éreztem a tekintetét az arcomon, és a testéből áradó meleget. Közel állt, túlságosan közel. – Nyugaton a helyzet változatlan.

– Szép célzás – erőltettem magamra egy mosolyt.

Amikor újra megszólalt, a lélegzete a halántékom körüli hajszálakat borzolta.

– Ami azt illeti, a kedvenc könyvem.

Felkaptam a fejemet, majdnem össze is ütöttem vele. Elrejtettem a meglepetésemet.

– Nem is tudtam, hogy kedveled a klasszikusokat.

Lusta, öntelt mosollyal válaszolt, és megesküdtem volna, hogy megpróbált még közelebb férkőzni. Összeért a lábunk, a válla a karomat súrolta.

– Hát, általában a képeskönyveket szeretem, amikben rövid mondatok vannak, de néha megpróbálkozom valami mással is.

Nem tudtam megállni, hogy el ne nevessem magam.

– Hadd találgassak: a kedvenc képeskönyved a kifestő?

– Sosem maradok a vonalon belül – kacsintott. Erre is csak ő képes.

– Hát persze hogy nem. – Nagyot nyelve félrenéztem. Néha túlságosan is egyszerű volt belecúsúzni vele a laza piszkálódásba, átkozottul könnyű volt elképzelni, hogy minden este ezt csináljuk. Ugratjuk egymást, nevetünk. Mélyen belemegyünk. – Mennem kell...

Megfordult.

– Hazakísérlek.

– Izé, *egészen közel* lakom. – Nem mintha ezt ő nem tudná magától is. A pokolba!

Önelégült mosoly terült szét az arcán.

– Hé, most épp úriember módjára viselkedem! – nyújtotta felém a karját. – Szabad lesz?

Magamban nevetve megráztam a fejemet, de azért megfogtam a kezét. Aztán már csak azt vettem észre, hogy a karjába kapott. A szívem a torkomba ugrott.

– Daemon...

– Mondtam már, hogy amikor beteg voltál, végig, hazáig a karomban vittelek? Azt hitted, álmodtad, mi? Nem, az valóság volt. – Kikerekedett szemmel bámultam rá, ő pedig elindult velem lefelé a lépcsőn. – Ezen a héten már másodjára. Kezdem megszokni, hogy a karomban hordozlak.

Aztán kilőtt, a szél zúgása elnyomta meglepett nyikkanásomat. A következő pillanatban már a mi ajtónk előtt állt, és levigyorgott rám.

– A múltkor gyorsabb voltam.

– Igazán... – feleltem lassan, döbbsen. Az arcom mintha elzsibbadt volna. – Most már... letennél?

– Mhm. – Összeakadt a pillantásunk; gyengéd tekintete egyszerre melegített fel és riasztott meg. – Gondolkodtál már a fogadásunkon? Esetleg már most feladnád?

És ezzel teljesen haza is vágta a pillanatot.

– Tegyé le, Daemon!

Engedelmesen talpra állított, de a karjával még mindig tartott. Fogalmam sem volt, mit mondjak.

– Gondolkodtam.

– Jó ég... – motyogtam.

Daemon szája megrándult.

– Ez a fogadás így nem tisztességes a számodra. Újév? A fenébe is, teljesen biztos vagyok benne, hogy még hálaadás előtt bevallod nekem olthatatlan érzelmeidet.

A szememet forgattam.

– Biztos, hogy kibírom halloweenig.

– Az már elmúlt.

– Éppen erről van szó.

Halkan kuncogva kinyújtotta a kezét, és a fülem mögé simította egy hajfürtömet. A kézfeje az arcomhoz ért, mire én összeszorítottam az ajkamat, nehogy felsóhajsak. Forróság áradt szét a mellkasomban, és erről nem az apró érintés tehetett. Hanem a Daemon szemében csillogó fájdalom.

Aztán megfordult, és hátrahajtotta a fejét.

– A csillagok... ma gyönyörűek – jelentette ki kisvártatva.

Követtem a tekintetét. Kicsit összezavart, hogy ilyen gyorsan témát váltott. A sötét égen vagy száz apró pötty pislákkolt.

– Igen, azok. – Az ajkamba haraptam. – Az otthonodra emlékez-
tetnek?

Szünet.

– Bárcsak úgy lenne! Az emlékek, még a keserédesek is, jobbak,
mint semmit sem tudni, nem?

Gombóc növekedett a torkomban. Miért kérdeztem meg ezt?
Tudtam, hogy semmire sem emlékszik a szülőbolygójáról.

Újra hátrasímitottam a hajamat, és mellé léptem, még mindig az
egyet kémlelve.

– Az öregek... ők emlékeznek a Luxra?

Bólintott.

– Még sosem kérted meg őket, hogy beszéljenek róla?

Szóra nyitotta a száját, de aztán elnevette magát.

– Milyen egyszerű is lenne, nem igaz? De én igyekszem olyan
messzire elkerülni a kolóniát, amennyire csak lehet.

Ez érthető volt, bár nem voltam egészen biztos benne, hogy tu-
dom, miért. Daemon és Dee csak ritkán beszélt azokról a luxenek-
ről, akik a Seneca-sziklákat körülvevő sűrű erdő védelmében éltek.

– És mi van Mr. Garrisonnal?

– Matthew? – Daemon a fejét rázta. – Nem beszél róla. Azt hi-
szem, neki túl nehéz volt... a háború, a családja elvesztése.

Daemonre néztem. Még így, oldalról is láttam, hogy az arcán
űzött kifejezés ül. Krisztusom, kemény életük lehetett! Minden lu-
xennek. A háború alatt folyton menekülniük kellett, a Föld tulaj-
donképpen ellenséges bolygónak számított nekik, ha azt vesszük,
hogyan kényszerültek élni. Daemon és Dee nem emlékeztek a szü-
leikre, és elvesztették a bátyjukat. Mr. Garrison mindent elveszített,
és csak az isten tudja, hányan osztoznak még ebben a tragédiában.

A gombóc egyre nagyobbra dagadt a torkomban.

– Sajnálom.

Daemon hirtelen felém fordult.

– Te nem tehetsz semmiről.

– Én... én csak sajnálom az egészet, amin keresztül kellett menetek – folytattam őszintén. Daemon egy kis ideig állta a pillantásomat, aztán halkan nevetve félrenézett. De a hangjából nem csendült ki jókedv, és átfutott a fejemen, hogy talán valami rosszat mondtam. Alighanem.

– Csak mondj még ilyeneket, cica, és én...

– Igen?

Daemon titokzatos mosollyal az arcán lelépett a verandáról.

– Úgy döntöttem, engedékeny leszek veled. Újév marad a határidőd.

Feleltem volna, de ő addigra eltűnt, túl sebesen ahhoz, hogy a szememmel követni tudjam.

A mellkasomra szorítottam a kezemet. Csak álltam ott, és igyekeztem megérteni, mi történt egy perce. Egy pillanat erejéig, egy örült pillanat erejéig valami sokkal több volt köztünk, mint a szenvedélyes, állati vágy.

És ez megrémített.

Bementem a házba, és végre képes voltam kisöpörni a gondolataim közül Daemont. Felkaptam a telefonomat, és addig jártam szobáról szobára, amíg elkaptam a térerőt, és üzenetet hagytam anyunak. Amikor visszahívott, elmondtam neki, mi történt a karommal. Azt felelte, valószínűleg beütöttem valahová, bár nem fájt, és nem is volt véraláfutásos. Megígérte, hogy hoz haza gyógykenőcsöt, és már a hangjától is jobban éreztem magam.

Leültem az ágyamra, igyekeztem elfelejteni a sok örültséget, és inkább a történelemleckémre összpontosítani. Hétfőn dolgozat.

Pénteken tanulni a tökéletlenség netovábbja, de vagy ez, vagy megbukom, márpedig arra nem voltam hajlandó. A történelem volt a kedvenc tárgyam.

Órákkal később éreztem meg a fura melegséget, amely aztán egyre ismerősebb bizsergésbe fordult át a nyakam tájékán. Becsuktam a könyvet, leugrottam az ágyról, és az ablakhoz óvakodtam. A telihold sápadt, ezüstös fénybe vont mindent.

Felhúztam a felsőm ujját. A bőröm még mindig tele volt piros dudorokkal. A betegségemnek van vajon bármi köze a szekrényhez, a pohár teához és a Daemonnel fennálló kötésemhez?

Kilestem az ablakon, végigpásztáztam a házunk környékét. Senkit sem láttam. Sóvárgás ébredt bennem. Még jobban elhúztam a függönyt, és a hűvös üveghez nyomtam a homlokomat. Magam sem értettem, és nem tudtam volna megmagyarázni, honnan tudom, de tudtam: valahol, az árnyékok között ott volt Daemon.

És minden porcikám ki akart menni hozzá – ki *kell*ett mennem hozzá. Az a fájdalom a szemében... Ez túl sok volt, meghaladta az erejét – és az enyémet is. Fel sem tudtam igazán fogni.

Ennek a vágnak ellenállni az egyik legnehezebb dolog volt, amit valaha tettem, de elengedtem a függönyt, és visszaléptem az ágyamhoz. Újra kinyitottam a tankönyvet, és a szövegre összpontosítottam.

Újévre? Semmiképpen.

Olyan napom volt, amikor szívesen hajigáltam volna szét a dolgaimat, amikor csak az segít, ha összetörök valamit. A napi szinten elviselhető furcsaságokat mérő műszerem kiakadt.

Szombaton folyni kezdett a víz a zuhanyból, mielőtt egyáltalán beálltam volna alá. Vasárnap éjjel kinyílt a hálószobám ajtaja, amikor elindultam kifelé, és jól arcon is vágott. Aznap reggel pedig mindenek a tetejébe elaludtam, és elmulasztottam az első két órát, ráadásul, amíg azon töprengtem, mit vegyek fel, a szekrényem teljes tartalma kiborult a padlóra.

Vagy én magam is idegenné válok, és a végén kimászom a saját gyomromból, vagy megbolondultam. Az egyetlen jó pont az volt, hogy a viszkető seb nélkül ébredtem.

Iskolába menet végig azon gondolkodtam, mit csináljak. Ezeket az eseteket már nem söpörhetem félre azzal, hogy véletlen egybeesések. Össze kell szednem magam, és szembe kell nézmem velük. Az, hogy nem leszek csupán néző a saját életemben, egyúttal azt is jelentette, hogy elfogadom a tényt, miszerint *valóban* megváltoztam. És valamit tennem kell az ügyben, mielőtt mindenkit veszélybe sodrok. A lehetőségnek már a gondolata is keserű ízt hagyott a számban. Deehez nem fordulhattam, mert megígértem Daemonnek, hogy senkinek nem árulom el, hogy ő gyógyított meg. Nem maradt más választásom, Daemont kell terhelnem még egy problémámmal.

Legalábbis így éreztem: amikor ideköltöztem, nem jelentettem a számára mást, mint bajt. Összebarátkoztam a húgával, messze túl sokat kérdezősködtem, majdnem megölettem magam... kétszer is. Ráadásul felfedeztem a nagy titkukat, és minden alkalommal nyomtól ragyogva hagytam el a terepet.

Komor arckifejezéssel szálltam ki a kocsiból, és bevágtam magam mögött az ajtót. Nem csoda, hogy Daemon akkora pöcs volt azokban a hónapokban. Csak *bajt* hoztam rá. Ő is rám, na de mégis.

Már késésben voltam biológiáról. Végigrohantam a csaknem üres folyosón, imádkozva, hogy még elérjem a padomat, mielőtt Mr.

Garrison belép a terembe. Amikor a nehéz ajtó felé nyúltam, az nagy lendülettel kivágódott, és nekicsapódott a falnak. A dörrenés végigvisszhangzott a folyosón, néhány másik késésben lévő diák riadalmára.

Hallottam a meglepett hangot magam mögött, és teljesen elsápadtam, mert tudtam: lebuktam. Zsibbadt agyamon ezer gondolat söpört át, de egyik sem ért egy hajítófát sem. Behunytam a szememet, a félelem savanyú tejként húzta össze a gyomromat. Mi a baj velem? Valami... valami nagyon nem stimmelt.

– Ezek az átkozott huzatos folyosók! – jegyezte meg Mr. Garrison a torkát köszörülve. – A szívbajt hozzák az emberre.

Felnéztem. A nyakkendőjét igazgatta, jobb kezével szorosan markolta barna irattáskáját.

Kinyitottam a számat, hogy kifejezzem egyetértésemet. Az egyetértés jó. Igen, ezek az átkozott huzatos folyosók.

De egy szót sem bírtam kinyögni. Csak álltam ott, és tátogtam, tátogtam, mint egy francos hal.

Mr. Garrison kék szeme összeszűkül, a homloka olyan mély ráncba szaladt, hogy azt hittem, maradandó nyomot hagy az arcán.

– Miss Swartz, nem kellene az órán lennie?

– De igen, elnézést – nyögtem ki végül.

– Akkor kérem, ne álljon ott, mint egy faszent! – tárta szét a karját, hogy beinvitáljon. – Ez pedig egy figyelmeztetés. A második.

Arra sem emlékeztem, hogyan szereztem az elsőt. Becsoszogtam, igyekeztem nem tudomást venni a többiek nevetgéléséről: biztosan hallották, amint leharapják a fejemet. A vér az arcomba szökött.

– Koszos ribanc! – mondta Kimmy a keze takarásából. Körülötte még többen kuncogtak, de mielőtt még bármit is mondhattam volna, Lesa megsemmisítő pillantást vetett a szőke lányra.

– Ez tényleg vicces, főleg tőled – közölte. – *Té* vagy az a pomponlány, aki a tavalyi szeszonyitón *elfelejtett* alsóneműt venni, nem?

Kimmy fülig elpirult.

– Figyelem! – szólalt meg Mr. Garrison szigorúan. – Most már elég legyen!

Hálás mosolyt villantottam Lesára, leültem Blake mellé, és elővettem a könyvemet. Mr. Garrison a névsort olvasta, kedvenc piros tollával pipálva ki a neveket.

Az enyémet kihagyta. Biztos, hogy szándékosan.

Blake könyökkel oldalba bökött.

– Minden rendben odaát?

Bólintottam. Semmiképpen nem fogom hagyni, hogy épp ő higgye azt: Kimmy miatt váltam falfehérré. Ráadásul annak, hogy Kimmy koszos ribancnak nevezett, biztosan van valami köze Simonhoz, ami pillanatnyilag annyit sem ér, hogy dühöngjek miatta.

– Persze, tökéletesen.

Visszamosolygott, de erőltetetten.

Mr. Garrison lekapcsolta a lámpát, és belekezdett a fanedvekről szóló érdekesítő előadásába. A mellettem ülő fiúról megfélelve újra és újra lejátszottam fejben az ajtónál történeteket. Matthew vajon valóban azt hitte, hogy a huzat okozta? És ha nem, mi akadályozhatja meg benne, hogy kapcsolatba lépjen a védelmisekkel, és átadjon nekik?

Rossz érzés húzta össze a gyomromat. Úgy fogom végezni, mint Bethany?